

Уклін земний працівникам землі!

Нас вітають

Вельмишановний Семене Свиридоновичу!

Від імені Національної академії наук України щиро і сердечно вітаю Вас та Ваших колег з Днем працівників сільського господарства України та річницю Полтавського сільськогосподарського товариства.

Ми знаємо Вас як видатного вченого-новатора, який успішно реалізує в Україні систему органічного землеробства, цінуємо Ваш непересічний талант дослідника та мудрого керівника. Започатковане Вами підприємство «Агроєкологія» є флагманом у питаннях впровадження технологій органічного землеробства та землекористування.

Україна пишається тим, що в неї є такі сини, як Ви, вельмишановний Семене Свиридоновичу, – людина з великим серцем та гострим розумом.

Ми щиро радіємо Вашим успіхам та успіхам ПП «Агроєкологія». Бажаємо Вам та Вашим колегам доброго здоров'я, невичерпного творчого натхнення та нових звершень.

**З глибокою повагою,
Президент НАН України,
академік НАН України Б. Є. Патон**

Шановний Семене Свиридоновичу!

Сердечно вітаю Вас і очолюваний Вами колектив Громадської спілки «Полтавське товариство сільського господарства» з професійним святом – Днем працівників сільського господарства.

Символічно, що це свято співпадає з першою річницею діяльності відновленого Полтавського товариства сільського господарства.

Минулого року на державному рівні урочисто відзначено 150-річчя створення Полтавського товариства сільського господарства – унікального за своєю суттю і здобутками, яке сприяло розвитку аграрної науки, створенню інфраструктури на селі у вигляді спеціалізованих освітніх закладів, галузі дослідницьких установ, бібліотек, музеїв.

Питання боротьби з посухою, обробітку ґрунту, сівозмін, насінництва, плідництва, бджільництва, конярства, свинарства, вівчарства – далеко не повний перелік питань, які розв'язувало товариство. Ці питання є актуальними і сьогодні.

Відновлене товариство сільського господарства в якості Громадської спілки «Полтавське товариство сільського господарства» є без перебільшення величною подією Полтавського краю.

Головним напрямком діяльності сучасного товариства Ви обрали організацію і сприяння виробництву органічних продуктів харчування як основи збереження здоров'я людей, формування у них культури здорового харчування через розробку і реалізацію науково-технічних програм, відновлення та збереження родючості ґрунтів, широкого впровадження системи органічного землеробства, охорони навколишнього середовища.

Тож бажаю всьому колективу Громадської спілки «Полтавське товариство сільського господарства» і Вам особисто, Семене Свиридоновичу, доброго здоров'я, життєвої наснаги, професійних успіхів, нових творчих досягнень в розвитку ідеї органічного землеробства, в забезпеченні продовольчої безпеки нашої держави, збереженні здоров'я української нації.

**З повагою,
Президент НААН, академік НААН
Я. М. Гадзало**

Шановні працівники ПП «Агроєкологія»!

Уже 40 років ми разом робимо важливу справу – розвиваємо й удосконалюємо унікальну технологію господарювання в гармонії з природою. Філософія цього, органічного, землеробства базується на трьох принципах: отримання достойного врожаю без використання пестицидів і синтетичних добрив; примноження родючості ґрунту; збереження біосфери планети.

Такий комплексний підхід завдяки удосконаленій технології та застосуванню новітніх наукових розробок дає можливість отримувати екологічно безпечну продукцію рослинництва і тваринництва, що є запорукою здоров'я та довголіття людини. В усьому світі зміцнюється переконання, що саме цей шлях розвитку сільського господарства є основою для добробуту та сталого розвитку цивілізації. А для України це – підґрунтя її продовольчої місії.

Іноді може здаватися, що працювати над такими амбітними завданнями дуже складно для окремої людини, господарства. Та водночас це – просто, якщо співпрацювати з природою. Все, що потрібно, – правильно покласти в землю зернину, вчасно зібрати врожай, добре нагодувати корівку, телятко, простежити, щоб у них було чисто, підкинути їм сухої соломки. Та від цих простих речей дуже залежать наші успіхи.

Дорогі трударі!

У переддень професійного свята працівників сільського господарства ми раді подякувати вам за розуміння важливості нашої спільної роботи для розвитку органічного землеробства, за вашу нелегку повсякденну працю, за вирощені врожаї й виплекану худобу. Щиро вітаємо вас із цим святом та бажаємо подальших успіхів у труді, невичерпної любові до рідної землі й України, миру, благополуччя, зростання добробуту.

**З повагою,
засновники, дирекція підприємства**

СПАСИБІ

Яке це славне слово – хлібороб, –
Що жартوما ще звучить і гречкосієм!
До слів найкращих я вписав його б,
До тих, які ми серцем розумієм!
Який це труд, який солоний піт,
Яка жага і втома життєдайна!
Ну, безперечно, знає цілий світ
Про роль почесну трактора й комбайна.
Спасибі їм: помічники живі
Вони у чеснім хліборобським щасті...
Та треба працювати і голові,
Докласти треба руки мозолясті,
Щоб красувався вбогий переліг
Нечувано багатим урожаєм,
Щоб гречка розливалася, як сніг,
Пшениця слалась маревом безкраїм,
Щоб кукурудза в строгому ладу
Підкорювала все нові простори,
Щоб жайворонки пісню молоду
Підносили над колосисте море,
Щоб хліб, як сонце, сяяв на столі
У кожній хаті, домі та колибі...
Уклін земний працівникам землі!
Вам, сіячі, плугатарі, – спасибі!

МАКСИМ РИЛЬСЬКИЙ

Співпраця з наукою

Засідання президії Національної академії наук України

26 жовтня відбулося засідання президії Національної академії наук України під керівництвом Президента НАН академіка Євгена Борисовича Патона, на якому розглядалися результати практичного застосування надтвердого сплаву на базі чавуну та порошкових матеріалів.

Директор інституту надтвердих матеріалів, член-кореспондент НАН України Казбек Олександрович Гогаєв доповів, що цей сплав може бути досить перспективним для виробництва робочих органів культиваторів, оскільки забезпечує постійне самозагострювання лап та якісний обробіток ґрунту. Особлива геометрія лап, запропонована С.С. Антонцем, та розроблена вченими НАНУ технологія, дозволили створити культиваторні робочі органи саме для потреб органічного землеробства. Ці лапи вже два сезони працюють в «Агроєкології». Весь цей час вони не потребують додаткового загострювання й виконують важливу функцію – ефективно підрізають кореневу систему рослин, насамперед – багаторічних бобових трав.

За дорученням Семена Свиридоновича Антонця, про результати наукових досліджень в царині органічного землеробства, напрацьованих в ПП «Агроєкологія», доповів Віктор Микитович Писаренко, завідувач кафедри екології ПДАА, голова вченої ради Полтавського товариства сільського господарства, доктор сільськогосподарських наук, професор.

Зокрема він розповів, що мілкий обробіток ґрунту виконує ряд важливих функцій, які забезпечують ефективність всієї системи органічного землеробства, а саме: завдяки обробітку на глибину 3–5 см відбувається збереження вологості ґрунту як головного лімітуючого фактора землеробства Лісостепу; зберігається природна структура орного шару; не руйнується вертикальна орієнтація пор аерації, створена кореневою системою, що розкладається, та ґрунтовою

С. С. Антонєць та В. М. Писаренко обговорюють результати польових випробувань експериментальних культиваторних лап

біотою; зменшується щільність та покращуються водно-фізичні властивості ґрунту; його поверхня вкривається перегнійним шаром органіки різноманітного походження, завдяки якому рослини і біота отримують поживні речовини; зменшується забур'яненість полів, особливо однорічними бур'янами, які проростають із верхнього (0–5 см) шару ґрунту; підвищується ерозійна стійкість ґрунту; скорочуються матеріальні витрати.

Та все ж головною перевагою мілкої обробки є підрізання кореневої системи рослин на глибини 3–5 см без видалення з ґрунту. Збереження кореневої системи забезпечує біологічне рихлення ґрунту, яке сприяє оптимізації умов життєдіяльності ґрунтової біоти та формуванню потужного мікоризного комплексу. Завдяки мілкому обробітку на кореневій системі багаторічних трав зберігаються бульбичкові бактерії, які завдяки симбіотичній фіксації азоту забезпечують оптимальний поживний режим культурних рослин. Так, на посівах еспарцету на 1 га з повітря засвоюється 100–200 кг азоту, а на посівах сої, за умови обробки її насіння бактеріальними препаратами, – понад 70 кг/га. До слова – в атмосфері над одним квадратним метром земної поверхні міститься 8 т молекулярного азоту.

В обговоренні слово для виступу взяла кілька академіків, які наголошували на важливості

отриманих результатів. Вони вказували на необхідність широкого впровадження новітніх наукових розробок у виробництво та проведення подальших досліджень.

Віце-президент НАН України Антон Григорів Наумовець у своєму виступі розповів історію співпраці ПП «Агроєкологія», особисто Семена Свиридоновича з Національною академією наук України, високо оцінив роль органічного землеробства у формуванні здоров'я нації.

Підсумовуючи результати засідання, президент Національної академії наук України, академік Борис Євгенович Патон дав високу оцінку вкладу Семена Свиридоновича Антонця у розробку природоохоронної системи землеробства. Він зазначив, що отримані за цією технологією продукти харчування сприяють збереженню здоров'я людей, розвитку інтелекту нації та процвітанню України. Б.Є. Патон передав щирі вітання Семену Свиридоновичу, побажав йому доброго здоров'я та успіхів на теренах збереження землі та здоров'я людей. Особливо наголосив, що органічне землеробство – це землеробство XXI століття і за ним майбутнє.

Микола Опара,
кандидат сільськогосподарських наук,
керівник представництва Полтавського
товариства сільського господарства

Захисникам Вітчизни

Девіз – «Благодійність, милосердя, турбота»

Хоч як би нині не було всім нелегко, але є в нашій країні люди, які попри холод, відсутність елементарних зручностей і щоденний ризик для життя, продовжують виконувати свій військовий і громадянський обов'язок, захищаючи Батьківщину. Це – воїни АТО. Визнаючи їхній подвиг, ми намагаємося хоч трохи полегшити їхнє перебування в зоні бойових дій.

Вже понад два роки підприємство допомагає мобілізованим працівникам, їхнім сім'ям придбати засоби захисту й обмундирування – бронжилети, каски, камуфляжний одяг, берці тощо. Таким чином забезпечили найнеобхіднішим 18 бійців. Крім того, на прохання Диканського райвідділу внутрішніх справ, передали вісім комплектів, до яких входять камуфляжні однострої, футболки, кепки, черевики, рюкзаки, бронжилети, каски, окуляри, ножі.

Допомагаємо армії й органічними продуктами харчування. Їх передаємо Шишацькій і Зінківській райдержадміністраціям, які регулярно влаштовують збір та відправку продуктів для учасників АТО. Також наші органічні крупи й олія були нещодавно передані бійцям Зінківського Козацького Куреню.

Із вдячністю прийняли в Українській армії ще один наш подарунок: вантажний автомобіль КамАЗ. Зараз цей автомобіль служить, наближаючи перемогу й мир для України.

Звісно, все це дирекція підприємства робить, не чекаючи якихось нагород. Тому приємною несподіванкою стало вручення генеральному директору ПП «Агроекологія» Глібу Лук'яненку Знаку народної пошани медалі «За благодійність». Ця недержавна загальноукраїнська відзнака започаткована Громадською організацією «Всеукраїнське об'єднання громадян «КРАІНА» для вшанування громадян та організацій, хто, незважаючи на труднощі в державі, творить добрі та благі діла, які свої серця та ресурси направили на добрі справи. Медаль була вручена до Дня захисника Вітчизни і стала визнанням внеску всього нашого підприємства у справу допомоги армії.

Надавати таку допомогу ми готові й надалі. Але щиро бажаємо, щоб вона не знадобилася, через одну причину: щоб в країні нарешті запанував мир.

Ми вдячні воїнам АТО – Василю Тарасенку, Віталію Діденку, Богдану Руденку, Олександру Вовкодаву, Сергію Патенку, Олександру Петраченку, Олександру Геталу, Віталію Юмашеву, які зробили все, щоб наблизити мирні часи, і зараз повернулися до роботи в ПП «Агроекологія». А Тарас Бойко і зараз продовжує стояти на захисті Батьківщини. Ми вітаємо хлопців із Днем працівника сільського господарства й бажаємо, щоб їхню мирну працю більше ніколи не переривала війна.

Наталія Литвин, головний бухгалтер

Нас вітають

Вітаємо людину-легенду! Шановний Семене Свиридоновичу!

Напередодні професійного свята – Дня працівників сільського господарства – Громадська спілка «Полтавське товариство сільського господарства» та колектив газети «Вечірня Полтава» сердечно поздоровляють Вас, героя Соціалістичної праці, Героя України, хлібороба від Землі, науковця від Бога і просто Людину-легенду в землеробстві. Доля неначе шукала, берегла і готувала Вас саме для біологічного землеробства. Вона привела у ті місця, де свого часу жив і працював знаний аграрій Василь Ломиковський, де переплітаються стежки велетів аграрної науки Василя Докучаєва і Володимира Вернадського.

І тут в окремо взятому господарстві, приватному підприємстві «Агроекологія», Ви створили свій окремий світ, сформували концепцію органічного землеробства, ставши її першопрохідцем.

Ви створили унікальний Центр органічного землеробства – школу передового досвіду, а господарство стало своєрідним полігоном екологічно безпечного землеробства.

Перехід на органічне землеробство, за Вашим глибоким переконанням, означає підтримувати прагнення на перше місце в суспільстві поставити людину. А коли на першому місці стоїть людина, а особливо – дитина, то це вимагає від виробника дати якісні продукти харчування.

Ви стали поборником збереження і примноження родючості Землі як основного і неоціненного багатства людства. І Ви по праву очолили відновлене Товариство сільського господарства, яке ось уже рік працює в статусі Громадської спілки «Полтавське товариство сільського господарства».

Головною метою діяльності Спілки Ви поставили сприяння сталому виробництву органічних продуктів харчування як основи збереження здоров'я людей, формування культури здорового харчування, відновлення та збереження родючості ґрунтів, широке впровадження системи органічного землеробства, бережливе ставлення до навколишнього середовища.

Знаємо, є у Вас потаємна пісня, в рядках якої Ви знаходите сенс прожитих років:

Зажурилась край води криниця,
Ой глибока ж літ моїх вода,
Нахилюсь до неї, щоб напиться,
А криниця спогади гоїда.

А спогади Ваші – то ціла історія. Історія, яка назавжди ввійде в літопис землеробської галузі Полтавського краю. Тож, доброго здоров'я Вам, Семене Свиридоновичу, на довгі роки активної життєвої позиції, здійснення подальших Ваших задумів щодо збереження головного нашого багатства – Землі, оздоровлення ґрунту, зростання його родючості, широкого впровадження органічного землеробства – основи доброброту і здоров'я людей.

Події

Мандрівники з «Ukrainer» розкажуть про «Агроекологію»

Цими днями у нас побували мандрівники з проекту «Ukrainer». Творчі хлопці й дівчата хочуть зробити щось не менш грандіозне, ніж «National Geographic», але розповісти лише про нашу рідну країну. І одна з перших розповідей – про Полтавщину.

«Ukrainer» – це туристично-експедиційний медіа-проект, спрямований на нове відкриття України, культури її регіонів, активних творчих людей, ефективних локальних спільнот тощо. Тобто, мандрівники хочуть показати нашу країну поза загально відомим офіційним, зсередини, звертаючи увагу не тільки на пам'ятки, архітектуру, мальовничу природу, але й на мистецтво, традиції, місцеві страви. Головне ж – розповісти про те, як живуть місцеві мешканці.

– Ми робимо свої матеріали починаючи від людей, – говорить керівник проекту, відомий український блогер і письменник Богдан Логвиненко. – Звісно, ми не хочемо сказати, що є першими, єдиними чи унікальними. Але спробуємо такими бути, бо ставимо перед собою багато амбітних цілей. По-перше, долучитися до розвитку репортажу в Україні і за рахунок цього посприяти розвитку внутрішнього туризму. По-друге – відкрити невідомі місця й людей, розповісти якомога більше історій. І по-третє, найважливіше і найглобальніше, – популяризувати Україну й долучитися до зрушень у галузі публічної дипломатії.

У планах мандрівної команди – об'їхати всю Україну. Для цього її умовно розділили на

Автор проекту «Ukrainer» Богдан Логвиненко розповідає про проект

16 регіонів, виходячи не з сучасного адміністративного поділу, а спираючись на історію й культурні особливості. Разом із Богданом Логвиненком Україною подорожують журналісти, фотографи й відеооператори. Зібраний протягом приблизно трьох тижнів матеріал опрацьовують уже після повернення до Києва. На це йде ще місяць. Участь у цьому беруть не лише безпосередньо мандрівники, а й інші члени команди, які розшифровують диктофонні записи, монтують ролики, викладають матеріали у соцмережі тощо. За результатами всіх експедицій учасники планують створити сучасні путівники Україною кількома мовами.

Хоча поки що відбулося лише дві експедиції – до Закарпаття й Приазов'я, загальна кількість читачів сторінок проекту у мережах «ВКонтакте» та «Facebook» вже перевищила 25 тисяч. Це говорить про інтерес людей до такої форми подачі відомостей про Україну.

– Чотири місяці тому нас було лише четверо ентузіастів з божевільною ідеєю, а тепер у кожній експедиції бере участь неймовірна кількість людей: нам постійно радять нові й нові місця, до нас долучаються волонтери, перекладачі, фотографи, автори, ми збільшуємося і розуміємо, що це вже невинний процес росту, – стверджують «українери».

Полтавщина – третій регіон, до якого вирушили учасники проекту. Вони вже побували у кількох районах області, презентували «Ukrainer» у Кременчуці й Полтаві. Знаючи, що на Шишащині кілька десятиліть реалізується унікальний проект з органічного господарювання, попросили про зустріч засновника ПП «Агроекологія» С.С. Антонця. Семен Свиридонович відгукнувся на це прохання. Зустріч стала взаємно цікавою й корисною і для відомого аграрія, і для творчої молоді. Адже виявилось, що учасники медіа-проекту, так само, як Герой України, вболівають за долю своєї країни, хочуть, щоб успішно розвивалися не лише великі міста, але й найменші села та провінційні містечка. Особливо вразило гостей ставлення аграрія до землі, як до живого організму, й до роботи, як романтичної справи.

– Романтизм – робити справу для людей, для держави, – поділився своїм баченням Семен Свиридонович. – Це – прагнення людини до добра.

Після закінчення зустрічі мандрівники зізналися, що ніколи не чули, щоб людина так говорила про свою працю. А ще відзначили скромність знаменитого землероба. Адже на запитання: «Чим Ви найбільше пишаєтесь?», він не став перераховувати свої заслуги й нагороди, а сказав просто:

– Пишаюся тим, що людину завжди ставив на перше місце.

Отже, до наступного пункту подорожі – Опішні – учасники проекту вирушали, сповнені вражень від спілкування. Цими враженнями вони планують поділитися і зі своїми читачами. Тож за місяць чекатимемо цікавої розповіді про перебування в Михайликах на сторінках «Ukrainer».

Ганна Козельська

Тваринництво

Секрет успіху: працювати з душею

Робота на тваринницькій фермі не завмирає ніколи. Та найнапруженіший час доби – ранок. Від того, як розпочнеться робочий день, значною мірою залежить успіх усього виробничого підрозділу. Тож рано-вранці вирушаємо на МТФ №5, щоб дізнатися, завдяки чому тут вдалося поліпшити минулорічні показники.

Ферма у Ставковому – найновіша в «Агроєкології». Тут сформоване найвисокопродуктивніше у господарстві стадо, яке обслуговують 43 працівники. Більшість мають великий досвід роботи у тваринництві. Минулого року ця ферма здала лідируючі позиції з виробництва молока, аж доки, з приходом у господарство зоотехніка Оксани Прокопенко, не налагодила змішування і роздавання кормів за раціоном. Тим приємніше констатувати успіхи колективу – за 10 місяців 2016 року виробництво молока збільшилося на 390 т проти минулого року.

Зустрівшись із завідуючою фермою Оксаною Олефір, вирушаю з нею на ранній обхід. І бачу, що, дійсно, вона велику увагу приділяє годівлі.

– Перш за все я дивлюся, скільки залишилося з'їдів в тій чи іншій групі тварин. Залежно від цього корегую раціон – звісно, в межах розрахованого зоотехнічною службою, – пояснює завфермою. – На мою думку, багато чого також дало те, що ми почали давати коровам соду. Спочатку вони навіть у чергу ставали, щоб до неї дістатися. Минулого року у цей час ми доїли по 500 кг від секції, а зараз – по 800 кг. Влітку були дні, коли по фермі надоювали 13 т молока. Зараз – понад 10 т. Іноді важко зрозуміти, чому змінився надій. Ви, може, сміятиметесь, але мені іноді здається, що на корів навіть погода впливає.

Хтозна, як там із впливом погоди, але людський фактор, напевне, діє. Адже тварини дуже чутливі до багатьох факторів. Вони реагують на те, чи вчасно почали годівлю чи запізнилися, добре змішали корм чи не дуже, нагрімали спересердя на корів, або сказали заспокійливе тихе слово тощо. Тож не можна недооцінювати ставлення до роботи персоналу, здатність кожного працівника добросовісно виконувати свої обов'язки. Звісно, велику

роль відіграє взаємодія між завідуючими фермами, адже кож-на має знати, що відбувалося у підрозділі під час зміни її колеги. Оксана Олефір передає зміну Наталії Падун, розповідає, що відбувалося на фермі, на що треба звернути увагу.

А як з рештою персоналу? Обидві завідуючі називають імена найкращих працівників, які є основою успішної роботи всього підрозділу. Це – Ганна Шкура, Валентина Суденко, Василь Марційчук, Вікторія Олефір, Віктор Мартиненко, Олена Мухоріна, Ольга Пасяда, Людмила Кулик, Оксана Орішечко, Валентина Шевченко, Віра Дідійчук, Ірина Півень, Григорій Півень, Василь Мастикаш. Що треба, аби добре працювати і отримати такі схвальні відгуки від керівництва, ми запитали у самих працівників, які на той час були на фермі. Напевне, їхні відповіді будуть корисними для всіх, хто працює у тваринницькій галузі.

Ганна Шкура, телятниця: До теляток треба ставитися з душею. Бо вони ж – діти: все розуміють, як щось не так – плачуть, ображаються. Дивляться своїми оченятами, просять погодувати... Хіба ж можна їх образити? А щодо роботи, то працювати стало легше, як з'явилося молочне таксі. Тепер мені не треба носити бідони, двічі на день напуваю 160 телят. Тож бережу цю техніку, доглядаю за нею, ретельно мию, вона ж мені дуже потрібна.

Валентина Суденко, санітар і доярка полового відділення: У «роділці» багато роботи: доїмо, прибираємо, приймаємо отелення, доглядаємо маленьких телят, підгортаємо корми, роздаємо сіно, підстеляємо солому, проводимо дезінфекцію. Щоб тут успішно працювати, треба мати вправні руки, любов до худоби, досвід. На фермі працюю вже близько десяти років, в тому числі п'ять років – дояркою.

Валентина Шевченко, доярка полового відділення: Одинадцять років тут працюю. І весь час на роздої. Знаю, як правильно роздоїти, як первісток привчити до доїння. І вже бачу, від якої корови яких надоїв чекати. Все це приходить із досвідом. Зрозуміло, що й любити цю роботу треба.

Василь Марційчук, механізатор: В «Агроєкології» працюю вже дев'ять років, спочатку на вивезенні гною, на викачуванні. Уже четвертий рік годую тварин. Під час завантаження кормозмішувача стежу за дотриманням пропорцій, які визначив зоотехнік. Перед роздаванням кормів ретельно їх перемішую. Я працюю не лише з кормороздавачем, а ще й з подрібнювачем соломи «Томгавк». Його теж потрібно правильно налаштувати, щоб він нарізав солому на потрібну довжину. Якщо всього цього дотримуватися, худоба отримуватиме корми, правильно підготовлені, краще їх їсти.

Вікторія Олефір, оператор машинного доїння: У оператора робота різноманітна – треба стежити за доїльним і холодильним обладнанням, підганяти корів, контролювати їхній рух по секціях після доїння, і молоко відправляти, і прибирати. На цій роботі я – менше року. До того десять років пропрацювала дояркою. І можу сказати, що дояркою працювати важче. Але на будь-якій роботі, перш за все, потрібно мати бажання працювати, тоді все вийде. Я ж роботи не боюся. А ще треба усміхатися, навіть коли важко: так легше жити. В «Агроєкології», вважаю, добрі умови для роботи. Тут є стабільність, зарплату платять вчасно, двічі на місяць – для мене це важливо.

Віктор Мартиненко, механізатор з видалення гною, оператор машинного доїння: Я тут – старожил, працюю із часу заснування ферми. Як запустили її в «Агроєкології», так з першого дня і працюю. Був і сторожем, і вищальником, і оператором. Праця, звісно, нелегка, але я змалечку до неї привчений: батьки працювали на фермі, і я біля них був весь день. Тож це – моє. Худоба тут спокійна, привчена до людей. Керівництво мене не ображає, гроші платять, тому роботою задоволений.

Олена Мухоріна, санітарка: Для санітарів на фермі роботи багато: ми вдвох прибираємо п'ять сараїв. Робочий день починається з 5-ї години ранку, адже до початку годівлі треба прибирати з'їди, підмести кормові столи. А ще підгортаємо корми, підкидаємо солому на підстилку, як треба – «штучнику» допомагаємо впоратися з телицями. Якщо відповідально ставитися до роботи – працюється добре.

Відзначали тваринники й важливість умов праці, створених на фермі для поліпшення роботи. Так, дякували керівництву за те, що організовано підвезення людей до ферми, тож не доводиться добиратися пішки чи на велосипеді. Особливо цінно це восени, взимку, коли пізно світає, рано смеркається, а ще дошкуляють вітер, дощ, сніг, холод. Задоволені працівники й тим, що з ідальні привозять смачні гарячі обіди.

Отже, попри те, що дуже важливо правильно розрахувати раціон, забезпечити ферму достатньою кількістю якісних кормів, дотримуватися всіх інших вимог технології виробництва молока, необхідно, щоб і колектив підрозділу працював із любов'ю до своєї справи, з душею. Тоді й дотримання всіх перелічених вимог не здається чимось важким, і сама праця у тваринництві стає легшою. А від роботи кожного працівника залежить і загальний успіх.

Галина Озерська

Особистість

Три ферми Ганни Осіпової

Серед працівників підприємства є такі, котрих особливо шанують і поважають. Насамперед – за їхній досвід, надійність, відповідальність, відмінне знання своєї справи. Ганна Осіпова саме з них.

Більшу частину свого життя Ганна Михайлівна пов'язала з рідним краєм. А ще – з роботою в сільському господарстві, особливо, у тваринництві. Адже із 45 років трудового стажу 34 пройшли на МТФ №2. Та ще й не на місці рядового працівника, а на посаді завідуючої фермою. У цьому не було б нічого дивного, якби Ганна Михайлівна мала зоотехнічну чи ветеринарну освіту. Проте, за освітою вона – бухгалтер. Після школи вступила до Лубенського технікуму бухгалтерського обліку, закінчивши який повернулася в рідне село й стала працювати обліковцем на тракторній бригаді. Три роки була диспетчером. А в 1982-му році молодшу жінку призначили завідуючою МТФ №2. Чому так вийшло? І як бухгалтер перетворився на завфермою? Відповіді на це питання намагаюся отримати в самій Ганні Осіповій.

– Та я бухгалтером ніколи й не хотіла бути, – сміється Ганна Михайлівна. – Поступала на бухгалтера вчитися за компанію, з подругою. Але в мене нема усидливості, щоб працювати в бухгалтерії. Мені треба весь час бути в русі.

Цю рухливість, активність, вміння організувати роботу – не тільки свою, а й інших, напевне, й підмітив диспетчер Ганни Осіпової голова тодішнього колгоспу ім. Орджонікідзе Семен Антоненко. І попросив тимчасово, з осені 1981-го до весни 1982 року, побути завідуючою фермою в Харенках, доки знайдеться гідна кандидатура на цю посаду. Жінка з новою роллю добре впоралася. Тож, зрештою, і стала саме тією гідною кандидатурою, яку шукав голова колгоспу.

А ферма в ті часи була зовсім не такою, як зараз. Тоді ще господарювали на ній так, як багато років до того.

– Було тут лише два сараї, – згадує Ганна Михайлівна. – Вісім доярок обслуговували групи по 25 корів у кожній. Доїли у бідони. Від групи за один раз надоювали 60–120 кг молока. Худобу утримували на прив'язі, але випасали. Телята та-

Ганна Осіпова

кож були на прив'язі. Вони стояли головами до стіни. Вже при мені тут побудували комплекс, організували відгодівлю биків. Тоді ми їх випасали у полі на прив'язі. Я сама їх туди й виводила – голів 200 за день.

Успішно господарювала на МТФ №2 Ганна Осіпова до 2000 року, коли до підприємства приєднався колгосп ім. Жовтневої Революції. Півроку опікуватися всім цим колишнім колгоспом доводилося Василю Лубенцю. Але, щоб налагодити роботу на фермі у Куйбишевому, потрібен був досвідчений спеціаліст з тваринництва. Ганну Михайлівну попросили побути консультантом на МТФ №4. Поїздивши на ферму протягом тижня, сказала керівництву: «Я зможу щось тут зробити, коли буду хазяйкою на фермі. Якщо хочете, призначайте мене тут завідуючою». Семен Свиридонович погодився, і нова завфермою почала наводити лад.

– Тоді з двох сараїв 600 кг молока доїли, – говорить Ганна Осіпова. – Я ж сказала – будемо доїти п'ять тонн. А щоб цього добитися, почали з вирощування гарних теличок.

Нова завідувача змогла організувати колектив. Люди її прийняли й повірили. Та багато в чому доводилося переконувати. Наприклад, коли переходили на безприв'язне утримання, далеко не всі корови розуміли, що бокси призначені для відпочинку. Хтось запропонував привабити їх туди концкормами. Та Ганна Михайлівна доводила, що худоба не повинна їсти там, де лежить. Зрештою, від ідеї підгодовувати корів у боксах відмовилися. А з часом тварини й самі зрозуміли, де їм краще відпочивати.

Проте, на МТФ №4 надовго Ганна Осіпова не затрималася. Роботу тут вона налагодила, а ось на фермі в Харенках тим часом щось пішло не так, почали гинути телята. Тож Семен Свиридонович запропонував повернутися на роботу в рідне село. Тим більше, що роботи тут вистачало. Зокрема, переходили на доїння у доїльну залі.

– Бувало й так, що без обліковця працювала, і без «штучника», – згадує завфермою. – Але я звикла до цього. Адже знала, якщо припустися помилки, то буде вона тільки моя. І виправляти її мені.

Не думала Ганна Михайлівна, що доведеться ще коли-небудь залишити свою МТФ №2. Але у 2012 році заступник генерального директора ПП «Агроєкологія» Антоніна Антоненко попросила «підтягнути» ще одну ферму – у Ставковому. Погодилася, бо думала, що це лише тимчасово, місяців на два. А вийшло так, що затрималася на МТФ №5 на два роки.

– Ферма там новіша, краща, худоба хороша, – говорить Ганна Михайлівна. – Я там колектив навчала, бувало – щось і змушувала. Оксану Олефір мені дали як помічницю. Вона мене слухала, всього вчилася. Люди до мене на цій фермі звикли, а я – до них. Можна було б тут працювати й далі, але якби не їздити щодня за багато кілометрів.

Ганна Осіпова додає, що це навіть не так важко фізично, скільки дратує те, що неможливо залишитися на фермі ввечері допізна, на власні очі подивитися, чи все там гаразд. Зрештою, знову повернулася в Харенки. Тут під час її відсутності завідуючою працювала Галина Лаврушко, яка раніше була обліковцем. Коли на підприємстві ввели нову систему, за якою двоє завідуючих фермою працюють позмінно, обидві ці жінки й стали господарювати на фермі разом. Передають одна одній зміну, розповідають, що сталося на фермі, обговорюють, що треба зробити.

– Хочеться ще якусь користь принести людям, – зізнається Ганна Осіпова. І доводить, що до кожної людини можна знайти підхід, що раз все частіше намагається не змушувати, а переконувати, говорити: «Будь ласка!»

Добросовісну багаторічну роботу Ганни Михайлівни завжди цінили керівництво підприємства, колектив. Цінують і зараз. Нещодавно привітали жінку із 65-річним ювілеєм та запевнили, що й далі сподіваються на співпрацю з нею. А вона й не думає про відпочинок та приймає все, що дало їй життя.

– Я вдячна долі за те, що довелося працювати в цьому господарстві, що вона звела мене з Семеном Свиридоновичем, – стверджує Ганна Михайлівна. – Я в нього багато чому навчилася.

...Наша розмова відбувається на фермі. Хотілося б ще побалакати з цією мудрою, молодою душею жінкою. Та її кличе робота. І ось уже вона поспішає чи то до телятника, чи до доїльного залу. Адже ще так багато хочеться зробити...

Юлія Лега, завідувача відділом кадрів

Колективний портрет

Уклін земний працівникам землі!

Важлива робота

Диспетчерська служба: цілодобова, необхідна і скромна

Аграрне підприємство, тим більше – те, яке має тваринницьку галузь, функціонує цілодобово. І щоб забезпечувати стабільність такої роботи, потрібен певний центр, який би її координував, у режимі реального часу мав інформацію про стан справ, оперативно реагував на нестандартні ситуації. Саме ці функції вже багато десятиліть виконує диспетчерська служба «Агроєкології».

... П'ята година ранку. До світанку ще далеко. А старший диспетчер підприємства Катерина Ярченко вже розпочала свій робочий день. Переглядає журнали чергувань спеціалістів, з'ясовує, чи не трапилося чогось за ніч. А вже за кілька хвилин лунає перший телефонний дзвінок: з ферм починають передавати зведення. Всі отримані відомості диспетчер записує в спеціальний журнал.

Журналів у диспетчерській – цілий стос. У паузі між дзвінками Катерина Іванівна показує їх і розповідає про призначення кожного. По цих журналах можна дізнатися, що відбувалося в будь-якому підрозділі підприємства кожного дня. Тут фіксують і поїздки автотранспорту, і витрати газу, і заготівлю дров, і вивезення гною на поля...

Особлива увага – діяльності молочно-товарних ферм. Зведення з них надходять до диспетчерської після кожного доїння й годівлі. Надої, час, коли розпочалася годівля та витрати кормів, кількість новонароджених теляток, схеми напування телят та їхнє дотримання, дані по осіменінню корів та телиць, вибуттю худоби, часу приїзду молоковозів і так далі – все це записується щодня. Завдяки цьому завжди можна дізнатися відомості станом не лише на поточний день, тиждень чи місяць, а й, скажімо, скільки молока надоїли у цю ж дату рік тому, порівняти, як змінилися показники, зробити висновки щодо поліпшення чи, навпаки, погіршення роботи певного підрозділу. Крім того, за результатами цих зведень щодня подаються відомості по надоях молока до районних управлінь агропромислового виробництва. Щоранку з таких управлінь при Шишацькій і Зіньківській райдержадміністраціях телефонують відповідальні особи і записують необхідні дані. Обдзвонюють таким чином вони всі господарства району. Потім на основі цих даних формують оперативне зведення по району, яке передають знову у господарства. Таким чином, щодня можна дізнатися, яке місце посідає підприємство серед інших агроформвань за надоями, якістю молока, його реалізацією тощо.

Відповідаючи на моє здивування щодо такої кількості відомостей, які треба зібрати й впорядкувати, Катерина Іванівна усміхається: – Зараз, восени, взимку, цих відомостей ще не так багато. А ось коли почнеться посівна, тоді, дійсно, буде гаряча пора й у диспетчерів.

І демонструє журнали зі зведеннями польових робіт. Тут, за результатами звітів обліковців, записано, скільки гектарів землі засіяно, якими культурами, скільки витрачено насіння, який обробіток ґрунту проведений, які працювали трактори, автомобілі й агрегати, хто виконував ті чи інші роботи тощо. Такою ж гарячою є пора заготівлі кормів, збирання врожаю, коли також фіксуються всі відомості по цих роботах. Як і у випадку з молочною продукцією, дані про хід польових робіт від кожного підприємства збирають районні управління АПВ, а потім повертають виробникам зведені відомості. Зараз, у листопаді, з них можна дізнатися, наприклад, скільки ще на полях залишилося до збирання кукурудзи, сої чи цукрових буряків, скільки посіяно озимих культур.

Звісно, передавання статистичних даних до району – далеко не головна мета збирання зведень. Насамперед вони необхідні для

Старший диспетчер Катерина Ярченко (праворуч) і диспетчер Людмила Нос завжди тримають руку на пульсі діяльності підприємства

щоденного контролю, аналізу й планування роботи підприємства. Тож щоранку ними цікавляться керівники й головні спеціалісти «Агроєкології». Першим завжди телефонує Семен Свиридонович Антоненко. Якщо хтось думає, що Семен Свиридонович, передавши директорську посаду наступнику, перестав цікавитися справами підприємства, той глибоко помиляється. Щодня близько 6-ї години він телефонує до диспетчерської й вислуховує звіт щодо роботи підприємства, отриманих цієї доби показників. Саме він вибудовує стратегічну лінію роботи господарства в органічному напрямку, завжди може підкоригувати хід посівної чи підказати оптимальне рішення з обробітку ґрунту.

... Сьома година ранку. О цій порі лунають дзвінки з районних управлінь АПВ з проханням передати згадані добові зведення. У цей же час до диспетчерської сходяться головні спеціалісти підприємства, водії, керівники бригад. Протягом півгодини просто тут відбувається планування роботи на день. Кожен цікавиться своїм напрямком. А розпланувати треба багато. На якійсь фермі зіпсувалася поїлка, з іншої надійшло прохання про зачастини до системи видалення гною, ще на одній треба вияснити, чого запізнилися з початком роздавання кормів, на будівництво потрібно завезти пісок певної якості, запланувати виїзд автомобіля, який повезе фахівців на семінар в інше місто, вияснити, на скільки працівників і в які підрозділи необхідно замовити гарячі обіди... Саме в цей час представники усіх служб одночасно можуть бачити одне одного й координувати роботу. У диспетчерській гамірно, загальний шум переривають то емоційні вигуки, то вибухи сміху. І практично всі спеціалісти звертаються до диспетчера, адже в їхніх планах завжди є питання, які треба вирішувати спільно із диспетчерською службою.

...Із 7.30 до 8.00 в диспетчерській настає відносна тиша. Керівники служб роз'їжджаються по об'єктах і підрозділах. Тож можна й запитати в Катерини Іванівни, скільки років вона несе свої вранішні вахти.

– Я вже тридцять років тут, – відповідає вона. – Раніше диспетчери мінялися змінами, по черзі заступаючи зранку чи з обіду. Але для мене особисто це було незручно. Набагато краще, коли я щоранку знаю про все, що відбувається в господарстві. Звісно, для цього треба щодня рано вставати. Але я до цього вже звикла.

Знову дзвонить телефон, і Катерина Іванівна відразу переключається на телефонну розмову. А я розмірковую над тим, як працювалося цій службі, коли не було сучасних засобів зв'язку. Звісно, досвідчений диспетчер пам'ятає і такі часи.

– Колись телефони були лише на фермах і тут, у диспетчерській, – згадує Катерина Ярченко. – Навіть рації не було. Тож тоді й відомості збирали по-іншому. Під час жнив відомості збирав головний бухгалтер, комірники. Щодня складали бюлетені щодо того, скільки намолочено збіжжя, хто як працював. Друкувала їх секретарка. Економіст розвозив їх кожному комбайнеру. Між ними тоді існувало змагання. Комбайнер дивився, як спрацював він сам, а скільки намолотили його товариші. Якщо хтось відставав, намагався наздогнати й перегнати інших. Але планерка й тоді була щодня – проводили її о 16.00. А потім з'явилися рації, стало легше підтримувати зв'язок. Зараз, коли в кожного мобільний телефон, оперативність така, про яку тоді й не мріяли.

...О восьмій годині починається робота контори. На свої робочі місця сходяться бухгалтери, економісти, юристи, обліковці, інші офісні працівники. Їхня робота менше перетинається із роботою диспетчерської, але час від часу й вони вирішують тут якісь питання. Наприклад, може виникнути необхідність особисто побувати в якомусь із віддалених підрозділів. А для цього потрібен транспорт. Тож саме диспетчер може вирішити це питання: надати чергову машину або попросити когось із спеціалістів, які їдуть на об'єкти, взяти із собою колегу з контори.

...Триває робочий день, але телефон ніколи не змовкає надовго, а в диспетчерській час від часу з'являються все нові люди. І з усіма треба вирішити якісь питання. Добре, якщо немає ніякої надзвичайної події. Утім, і до цього диспетчер завжди готова й знає, як діяти в будь-якій ситуації. На моє запитання про те, які якості треба мати, щоб працювати на такій посаді, Катерина Іванівна замислюється. Розумію, що назвати їх не дозволить скромність. Тож починаю перелічувати сама: «Мабуть, це рішучість, відповідальність, уважність, терпіння, гарна пам'ять, знання виробництва, вміння організувати людей?». Катерина Іванівна усміхається. Звісно, все це так. Але ще ж треба мати любов до своєї роботи. Без цього – нічого не вийде.

...Перша година дня. У диспетчерській – перезміна. Катерина Ярченко йде додому, передавши зміну Людмилі Нос. Протягом дня другий диспетчер також продовжуватиме збирати зведення, вирішувати поточні виробничі питання, планувати маршрут чергового автомобіля. Людмила Василівна – теж досвідчений диспетчер. На цій посаді працює понад 10 років. Чудово знає виробництво, завжди готова як до поточної роботи, так і до несподіванок. Залишається тільки дивуватися стабільності обох диспетчерів, які десятиліттями працюють на одному й тому самому робочому місці, виконуючи таку непередбачувану й неспокійну роботу.

...Четверта година дня. У диспетчерській знову гамірно. Сюди заходить то один, то інший керівник підрозділів, знову збираються головні спеціалісти. Вони сходяться на головну щоденну планерку. Приходить і Катерина Ярченко. Ця планерка відбувається в залі засідань. Залежно від поточних потреб, її проводить генеральний директор Гліб Лук'яненко або його заступники. Бувало й так, що вся відповідальність лягає на старшого диспетчера. І знову, вже залежно від того, яка обстановка склалася протягом дня, відбувається коригування планів, з'ясування причин зроблених помилок чи виявлених недоліків, намічаються шляхи їхнього виправлення. І саме під час такого, колективного, обговорення вдається знайти вихід з будь-якої ситуації, вирішити багато питань.

...Шоста година вечора. У конторі вже майже порожньо: більшість працівників давно розійшлися по домах. До диспетчерської заходить черговий спеціаліст, отримує журнал чергування, сідає до чергового автомобіля й вирушає на об'їзд підрозділів. Звісно, постійний телефонний зв'язок – це добре, але потрібно й на власні очі побачити, що відбувається ввечері на фермах, складах, бригадах. Чи на місці охорона підрозділів, як відбувається вечірнє доїння й роздавання кормів, чи немає якихось поломок, чи скрізь є освітлення – ці та багато інших питань знаходять своє відображення в журналі чергування. Десь між 22.00 – 23.00 чергові повертаються до диспетчерської, залишають тут журнал із записами, який зранку відкріє старший диспетчер...

А в цей пізній вечірній час диспетчери вже відпочивають вдома. Але це не означає, що диспетчерська служба не працює. Якщо сталася якась непередбачувана ситуація або десь на фермі потрібен ветлікар, з підрозділів телефонують на знайомий телефон диспетчерської. Трубку візьме охоронець контори Василь Іванович Роєнко. Він також знає, до кого потрібно звернутися вночі в таких випадках, тож безперерійна робота підрозділу забезпечена цілодобово.

...А о п'ятій ранку на своє чергування знову заступить старший диспетчер Катерина Ярченко. І новий робочий день принесе свої несподіванки і звичну рутину, безліч телефонних викликів і спілкування. Як і місяці, роки, десятиліття до того. Але воно того варте. Адже в успішній, стабільній, безперерійній роботі господарства є велика заслуга і цієї, скромної і, можливо, не завжди помітної служби – диспетчерської.

Ганна Козельська

Наступність поколінь

Молодь обирає роботу в селі

Будь-яка справа або підприємство живе й розвивається, коли в ньому є наступність поколінь, а досвідчені працівники передають свої знання молоді. Відрадно, що в ПП «Агроєкологія» цей принцип діє, і молоді спеціалісти постійно вливаються у колектив, а студенти навчальних закладів доповнюють тут теорію практичними навичками.

З'явилися нові молоді кадри на підприємстві й нинішнього року. Так, лише місяць працює на МТФ №1 Наталія Сотник, змінивши на посаді завідувача фермою досвідчену Марію Сидоренко, яка пішла на заслужений відпочинок. Наталія Олександрівна вже має досвід роботи у тваринництві. Закінчивши ветеринарний факультет Полтавської державної аграрної академії, рік працювала завідувачою фермою, чотири роки – головним зоотехніком. Коли дізналася, що є вакансія в «Агроєкології», приїхала сюди. Робота тут для неї в цілому зрозуміла й знайома, хоча є чимало й такого, з чим стикатися не доводилося.

– Насамперед для мене в новинку те, що в «Агроєкології» виробляють органічне молоко і м'ясо і не використовують ніяких преміксів, – ділиться своїми враженнями Наталія. – Крім того, в господарстві, де я працювала раніше, використовували прив'язне утримання худоби, доїння в молокопровод. Зараз доводиться знайомитися і з безприв'язною системою, і з роботою у доїльних залах. Але немає нічого страшного. Колектив тут хороший, багато людей відповідальних, всі готові допомогти. І худоба гарна – доглянута, високопродуктивна.

Завідувача фермою говорить, що працювати на фермі їй цікаво, хоча робота в тваринництві – досить напружена. Щодня необхідно своєчасно нагодувати тварин, вичистити приміщення, здоїти корів тощо. На запитання щодо планів, відповіла:

– Від такої худоби можна отримати й по 8 тисяч літрів. Головне для цього – управління кормами: скласти раціон, правильно роздати. Важливо також дотримуватися правильного групування корів, догляду за сухоїстими тваринами, всієї технології виробництва молока.

Наталія Сотник вдячна за допомогу зафермою Юрію Лісовому та заступнику генерального директора з тваринництва Оксані Прокопенко, які завжди готові прояснити всі незрозумілі моменти, підказати, підтримати. Тож Наталія націлена на тривалу й плідну роботу.

Нещодавно п'ятеро студентів випускного курсу ветеринарного факультету Хомуцького зооветеринарного технікуму повернулися після практики в «Агроєкології» до затишних кабінетів навчального закладу. Головний ветеринарний лікар підприємства Анатолій Колотай дав високу оцінку їхньому перебуванню на практиці:

– Всі студенти дисципліновані, сумлінно допомагали персоналу ферм, здобуваючи одночасно практичні навички ветеринарної роботи в умовах виробництва. Особливо відзначився Віталій Курінний, який проходив практику на МТФ №4. Він не боїться будь-якої роботи, розуміє, що й до чого. Коли ветлікар ферми Андрій Кузьменко захворів, його повноцінно замінив практикант. Вже зараз зрозуміло, що з хлопця буде гарний фахівець. Віталій налаштований стати висококласним ветлікаром, тому збирається продовжити навчання професії у Полтавській державній аграрній академії.

Молода зафермою Наталія Сотник (праворуч) з досвідченою дояркою Оленою Сало

Що ж, залишається побажати студентам, щоб їхні мрії про професію збулися, і після закінчення навчання вони прийшли працювати у тваринництво. В тому числі – й на наше підприємство.

Є молоде поповнення й в інших виробничих підрозділах господарства. Так, в останні дні літа на роботу в Михайликівську тракторну бригаду прийшли три трактористи: Артур Дядюра, Андрій Косіченко, Андрій Клименко. Всі вони відгукнулися на газетне оголошення про прийом на роботу. Як розповів керівник тракторної бригади Григорій Резинка, хлопці успішно простажувалися і невдовзі приступили до роботи на полях і фермах. Так, А. Косіченко трудився на скошуванні зеленої маси на корм, А. Клименко роздавав корми на МТФ №1 та №2 і придикував гній на полі, А. Дядюра сіяв озимину й завантажував корми. Бригадир задоволений роботою механізаторів і сподівається, що вони й надалі працюватимуть сумлінно і якісно.

Безперечно, якість роботи багато в чому залежить від умов праці. Тому дуже важливо забезпечити людей харчуванням. В «Агроєкології» всіх смачно годують колективи двох ідалень – Михайликівської і Стаківської. Більше навантаження припадає на михайликівських кухарів і офіціантів. Адже навіть зараз, коли немає польових робіт, у цій ідалені щодня трічі на день харчуються близько 100 працівників. Коли ж у розпалі посівна чи збирання врожаю, для працівників ідалень настає ще більш гаряча пора. Тому зайвих робочих рук тут ніколи не буває і колектив завжди радий поповненню. Близько місяця тому працівники ідалені привітно зустріли нового кухаря Людмилу Драник. Зараз вона вже увійшла в робочий ритм підрозділу, знайшла своє місце в колективі.

– 2004-го року я закінчила Зінківське професійно-технічне училище, це був перший випуск кухарів-кондитерів, – розповідає про свій шлях у професію Людмила. – Кілька років працювала у кафе в Києві. Це була тадживська кухня, тож готували переважно м'ясні страви. Тепер, якщо потрібно, можу будь-що з цієї кухні приготувати.

Повернувшись до рідної Полтавщини, Людмила почала шукати роботу за професією і дізналася про вакансію в «Агроєкології». Прийшла сюди на роботу й не пошкодувала:

– Тут чудовий колектив. Страви зовсім не такі, як у кафе: вони практично домашні. Продукти, з яких готуємо, дуже хороші. Головне – справжні. Наприклад, такого молока, як тут, у місті не знайдеш. Та й інші продукти – свіжі, зі свого підприємства, а не невідомо якого походження. Мені подобається з них готувати.

Звісно, важливо для жінки й те, що зараз вона живе у готелі в тій же будівлі, що й ідаленя. Їй не треба далеко добиратися до

роботи, знімати квартиру. У Києві, наприклад, житло дороге, тому звичайна працівниця кафе не може винаймати пристойну квартиру.

Всі ці життєві проблеми поки що не хвилюють юних колег Людмили – студентів 3-го курсу цього ж зінківського училища (зараз воно має назву Зінківський професійно-аграрний лицей №41), які нещодавно завершили проходження практики в михайликівській ідалені. Їх, майбутніх кухарів-кондитерів, шестеро: Ірина Івашина, Віта Івашина, Тетяна Заїка, Вікторія Коростіленко, Віктор Кривошея, Максим Кабанець. Усі активні, кмітливі, завзято беруться за роботу. Кухарі ідалені такою допомогою задоволені, хвалять тямущих студентів. Так само активно, перебиваючи одне одного, хлопці й діляться розповідями, які навички здобули під час практики та про подальші плани.

– Ми тут навчилися робити випічку, – хвалиться Ірина. – Кухарі ідалені ділилися з нами рецептами і досвідом. А ще виїздили в поле, роздавати обіди механізаторам. Також навчилися правильно обслуговувати відвідувачів ідалені. На практиці в Михайликах я вже не вперше. Приїжджала сюди й минулого року. Зараз поїду до училища, де буде захист практики. Треба спекти якийсь виріб і розповісти, як я це робила. Планую потрапити сюди на практику ще раз – через п'ять місяців. Узагалі робота кухаря подобається, сподіваюсь, що працюватиму за професією.

– Я теж хочу працювати за обраним фахом, – підхоплює Максим. – Це гарна професія. Багато чого ми навчилися тут. В тому числі такого, що не викладають в лиці. Наприклад, нас не вчили консервувати, квасити капусту чи виготовляти моркву по-крейській, а в ідалені довелося це робити. А ще цікаво й прикольо було спробувати себе в ролі офіціантів на обслуговуванні гостей у Центрі органічного землеробства.

– А я тут став спеціалістом з рубки кісток, – усміхається Віктор. – В ідалені працюють жінки, тож не можна було допомогти їм у цьому. А взагалі я зрозумів, що на кухні будь-яка праця важлива. Щоб основні кухарі могли швидко й якісно приготувати ті чи інші страви, треба, щоб були підготовлені м'ясо, овочі. Тож, наприклад, чистити картоплю чи різати цибулю – теж відповідальна справа. Завдяки колективу ідалені я краще познайомився з професією, і зробив висновок, що зможу працювати кухарем.

Ось така вона – нинішня молодь. Зі своїми мріями, прагненнями, бажанням здобувати необхідні суспільству професії й працювати на фермах і полях, у майстернях і ідаленях. І саме завдяки їй є майбутнє у підприємстві й державі.

Юлія Лега,
завідувача відділом кадрів

17 листопада своє 30-річчя
відзначає ветлікар
Олексій Михайлович Дубина.
Від усієї душі вітаємо з ювілеєм!

Вже тридцять позаду – третина життя,
В дитинство, звичайно, нема вороття,
До пенсії стільки ж потрібно прожити,
А зараз бажам тобі не тужити!
Щоб впевнено йшов до своєї мети,
Щоб все, що задумав, зумів досягти,
Щоб дім твій минали тривога й біда,
Щоб сила була, як весняна вода.
Бажам тобі тільки радісних сліз,
Копицю здоров'я і доларів віз.
Щоб поруч з тобою дружина цвіла,
Й сім'я була ваша міцна, як скала.
Бажам розжитися власним гніздом,
Щоб мав де лека махнути крилом.

Колектив МТФ №5

Щиро вітаємо з днем народження
завідувачу МТФ №5
Оксану Олефір!

Шановна Оксана Олександрівна!
Хай пливе щасливо Ваш життєвий човен,
І минає легко береги круті,
І любові буде хай завжди він повен,
То найголовніше у людським житті.
Нехай в душі завжди горять
Іскринки молодості і чекання,
Нехай не знає серце зрад,
А тільки радість і кохання.

З повагою, колектив МТФ №5

Цікавинки

Про Париж і пестициди

Цими днями засоби масової інформації облетіла цікава звістка: влада Парижу дозволила будь-кому з мешканців міста створювати парки, сади й городи. Але одна з обов'язкових умов такого озеленення – не використовувати пестицидів.

Столиця Франції – одне з найкрасивіших міст у світі, особливу привабливість якого визначають не тільки визначні архітектурні ансамблі й історичні місця, але й парки, сади та квітники. Та, за задумом мера Парижу Енн Ідальго, до 2020 року площа зелених насаджень у ньому повинна збільшитися ще на 100 гектарів. І важливу роль у втіленні цього плану відводять самим місцям. Щодо цього був прийнятий навіть окремий закон.

Новий закон не тільки дозволяє, а навіть рекомендує парижанам мати свої власні міські сади. Розміщувати їх можна у дворах багатоповерхівок, на балконах, дахах тощо. Щоправда, мешканцям міста попередньо необхідно отримати дозвіл на вирощування квітів, фруктів, городніх та інших рослин. Цей дозвіл видаватимуть на три роки, після чого його можна буде продовжити.

Мешканцям Парижу навіть не доведеться витрачатися на посівний матеріал та ґрунт. За рахунок міста кожен новий садівник отримає «набір для садіння», до якого входить насіння рослин і верхній родючий шар ґрунту.

А от використовувати пестициди парижани не зможуть. Закон окремим пунктом забороняє використовувати пестициди у місті. Отже, міським садівникам, квітникам та городникам доведеться застосовувати виключно органічні методи захисту своїх рослин від бур'янів, шкідників та хвороб. Таким чином влада французької столиці дбає про те, щоб не забруднювати додатково атмосферу й землю міста, не шкодити птахам та дрібним тваринкам, які мешкають у парках. Звісно ж, не збільшувати вплив шкідливих чинників і на населення. Адже, як у будь-якому місті, забруднювачів тут і так вистачає: це й автомобілі, і заводи, і теплогенеруючі підприємства тощо. Збільшення ж кількості зелених насаджень, до речі, сприятиме й очищенню міської атмосфери від різних забруднень та збагаченню її киснем.

Гарна ініціатива, чи не так? Може й нашим містам та селам слід узяти приклад з Парижу? І тоді замість бур'янів скрізь милуватимуть око барвисті квіти, зелене листя й крутобокі плоди. А головне – все це буде чистим, без пестицидів, а значить – не лише красивим, а й корисним.

Тетяна Огнева

«АГРО-ЕКО» – науково-виробниче видання ПП «Агроєкологія»

Зареєстровано управлінням у справах преси та інформації облдержадміністрації 25.08.2003 р. Св. ПЛ 596

ЗАСНОВНИК:
Приватне підприємство
«Агроєкологія»
ВИДАВЕЦЬ:
Приватне підприємство
«Агроєкологія»

ШЕФ-РЕДАКТОР:
С.С. Антоненко
ВІДПОВІДАЛЬНА
ЗА ВИПУСК:
Г. А. Козельська

РЕДКОЛЕГІЯ:
А.С. Антоненко,
В.М. Самородов,
К.І. Ярченко,
Ю.Д. Лега.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
38013, Шишацький район,
с. Михайлики, вул. Леніна, 26
тел. (05352) 9-78-59, 9-76-36.
Газета виходить двічі на місяць.
Наклад: 1300 екз.

ВІДДРУКОВАНО
у ТОВ «Видавництво
«Миргород»
Зам. №
Розповсюджується
безкоштовно.